

El conte del picapedrer

Hi havia una vegada, a les pedreres de Girona, un picapedrer jueu que treballava i treballava, partint pedres dia rere dia, sol rere sol. I a l'estiu, el sol era tan fort que li cremava el cap. I el pobre picapedrer es queixava d'aquell sol tan fort que li esberlava el cap i li feia perdre l'enteniment. I un dia, les seves queixes varen ser escoltades. I el picapedrer, que volia ser valent i fort com el sol, va ser convertit en el mateix sol.

Que content que es va posar! «Ara —pensava— ja seré jo qui escalfarà el cap de les persones, seré jo el més valent i el més poderós». I el picapedrer convertit en sol va començar a escalfar de valent.

Però vet aquí que un matí se li van posar al davant uns nuvolots gruixuts que li impediien de fer arribar els seus raigs a la terra i escalfar el cap de les persones. I així el picapedrer convertit en sol es va tornar a queixar i a lamentar de la seva trista condició. «Pobre de mi, que essent sol no tinc el poder ni la força d'arribar amb els meus raigs a la terra, perquè m'ho impedeixen els núvols!».

I altre cop les seves queixes varen ser escoltades, i el picapedrer va ser convertit ara en núvol, que era més valent i més poderós que el sol. I essent núvol, va començar a carregar-se d'aigua i a ploure i ploure a bots i barrals. Una pluja que tot ho malmenava, que tot ho desfeia, que espantava tothom. Però un dia, el núvol-picapedrer va adonar-se que a sota seu hi havia una muntanya molt grossa que no es veia gens ni mica afectada per la pluja que ell enviava. La muntanya no s'havia mogut ni un centímetre, ni s'havia trasbalsat gens. I el núvol-picapedrer es va començar a queixar altre cop. I altre cop va ser escoltat, i es transformà ara en muntanya, una muntanya grossa i bella, imponent, poderosa. I ara —pensava— ara era feliç.

Però un bon dia va notar uns cops molt forts a la base, i es va adonar que hi havia algú que amb un pic, poc a poc, i sota un sol valent de debò, anava foradant la base de la muntanya. Era un picapedrer.

I la muntanya-picapedrer es va adonar que hi havia algú més fort que el sol, i més valent que els núvols i la pluja, i més poderós que la muntanya, i va demanar de tornar a ser picapedrer. I li fou concedit, i des de llavors, el picapedrer pica i pica, faci sol o plougui, per treure la pedra de la muntanya.

FONT: «El conte del picapedrer», conte tradicional sefardita extret del recull de Matilda Koen-Sarano *De Saragosa a Yerushaláyim: kuentos sefaradís*, Saragossa, 1995.

Adaptació: Institut d'Estudis Nahmànides, Girona, 1999